

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 424/2014
03.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Р. из Н.С., чији је пуномоћник Б.К.-Б., адвокат из Н.С., против туженог Б.Р. из В., чији је пуномоћник М.К., адвокат из Н.С., ради поништаја и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/13 од 18.02.2014. године, у седници већа одржаној 03.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/13 од 18.02.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 85/2013 од 12.03.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор литиспенденције изјављен од стране туженог. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да му је незаконитим решењем које је донео тужени без броја од 30.06.2009. године у својству директора Л.-Х. ДОО В. престао радни однос код Л.-Х. ДОО В., да се обавеже тужени да му на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа у Л.-Х. ДОО В., као и због незаконитог поступања у својству ликвидационог управника Л.-Х. ДОО В., исплати износ од 18 зарада од по 35.000,00 динара нето месечно које би остварио да је радио, односно укупно 630.000,00 динара, са законском затезном каматом од 29.07.2010. године, као дана подношења тужбе до исплате, законску затезну камату због неблаговремене исплате накнаде за месец јун 2009. године за период од 01.08.2009. до 03.12.2009. године у износу од 595,02 динара, на име накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада за период од 17.02.2009. до 31.05.2009. године износ од 2.980,00 динара месечно или укупно 10.420,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе до исплате, на име накнаде трошкова исхране за време боравка на терену износ од по 12.000,00 динара нето

месечно или укупно 36.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате и на име дела зараде за прековремени рад за период од 17.02.2009. до 31.05.2009. године износ од по 5.000,00 динара нето месечно или укупно 15.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, те да му накнади трошкове поступка. Одбијен је и евентуални тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да му је незаконитим решењем које је донео тужени без броја од 30.06.2009. године у својству директора Л.-Х. ДОО В., престао радни однос код Л.-Х. ДОО В., да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа у Л.-Х. ДОО В., као и због незаконитог поступања у својству ликвидационог управника Л.-Х. ДОО В. исплати износ од 18 зарада од по 35.000,00 динара нето месечно које би остварио да је радио, односно укупно 630.000,00 динара, са законском затезном каматом од 29.07.2010. године, као дана подношења тужбе до исплате, да се обавезе тужени да му на име разлике између исплаћених и припадајућих зарада и накнаде из радног односа и то по основу накнаде трошкова за време рада на терену, увећања зараде по основу прековременог рада, са припадајућом каматом исплати износ од 96.389,68 динара, са законском затезном каматом од 01.06.2012. године до исплате, да му на име накнаде трошкова доласка на рад и одласка са рада исплати износ од 10.420,0 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, те да му накнади трошкове поступка. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 171.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/13 од 18.02.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијен захтев тужиоца за утврђење ништавости решења о престанку радног односа, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је одговорио на тужиочеву ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), који се примењују на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са Л.-Х. ДОО (чији је оснивач и заступник био тужени) закључио уговор о раду 17.02.2009. године којим је предвиђено да ради на радном месту помоћног лимарског радника, као и да његова зарада износи 21.000,00 динара. Овим уговором је одређено да тужилац има право на годишњи одмор, накнаду трошкова за исхрану у току рада, као и право на

накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора. Послодавац, заступан од туженог, је 30.06.2009. године на основу споразума са тужиоцем донео решење о престанку радног односа тужиоцу. У овом решењу је наведено да права, обавезе и одговорности запослени код послодавца остварује закључно са даном престанка радног односа, да ће се зарада, накнаде зараде и друга примања која запосленом нису исплаћена са даном престанка радног односа исплатити најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа. Наведено је и да је до споразумног престанка радног односа дошло на иницијативу послодавца зато што запослени није задовољио на радном месту, а да је тужилац прихватио понуђену иницијативу. Тужиоца је након повратка са боловања позвала секретарица туженог и у просторијама послодавца му 15.07.2009. године уручила решење о престанку радног односа, које је тужилац прочитао и потписао. Тужбу суду ради поништаја овог решења поднео је 29.07.2010. године.

Решењем Агенције за привредне регистре од 01.07.2009. године регистрована је промена назива и пуног пословног имена у Л.-Х. ДОО за производњу, трговину и услуге В., у ликвидацији, а овим решењем друштво је регистровало и промену обима овлашћења уписаног заступника Б.Р., те је обрисана функција директор са неограниченим овлашћењима у унутрашњем и спољнотрговинском промету, а уписана функција ликвидациони управник са неограниченим овлашћењима у унутрашњем и спољнотрговинском промету. Дана 01.07.2009. године на интернет страници Агенције за привредне регистре објављен је оглас за ликвидацију, у коме је наведено да се објављује Одлука о покретању поступка ликвидације привредног субјекта Л.-х. ДОО за производњу, трговину и услуге В., у ликвидацији. Решењем Агенције за привредне регистре од 08.12.2009. године регистрована је промена којом је привредно друштво Л.-х. ДОО за производњу, трговину и услуге В., у ликвидацији, обрисано из регистра привредних субјеката.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су поступили нижестепени судови када су одбили тужбени захтев тужиоца.

Према члану 195. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ...) против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени власти, може да покрене спор пред надлежним судом. Рок за покретање спора јесте 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Како је тужиоцу решење о престанку радног односа уручено 15.07.2009. године, а тужбу суду је поднео 29.07.2010. године, протекао је рок од 90 дана предвиђен чланом 195. став 2. Закона о раду за покретање спора пред судом, па је правилно одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је незаконито решење о престанку радног односа. Преклузија тужиоцевог права на

покретање судског спора наступила је и у односу на време престанка правног субјективитета ликвидираног привредног друштва - његовог послодавца.

Осим тога, правилан је закључак нижестепених судова да тужени као физичко лице није пасивно легитимисан у овом спору за утврђење незаконитости и поништај одлуке о престанку радног односа, који је донело привредно друштво - његов послодавац, преко туженог као законског заступника и овлашћеног органа (пре покретања поступка ликвидације и пре наступања њених последица).

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију јер ова процесна радња није била потребна у ревизијском поступку, у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**